

De Tao van de Innerlijke Strijd

In de oude wereld geloofden mensen
dat hun grootste vijanden
buiten zichzelf leefden.

Dus vochten zij:
tegen anderen,
tegen omstandigheden,
tegen kritiek
en tegen de wereld.

Maar hoe harder zij vochten,
hoe vermoeider hun hart werd.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom voel ik soms strijd in mezelf
zelfs wanneer alles om mij heen stil is?"

De meester nam hem mee
naar een bergpad in de schemering.

Daar zag de leerling twee wolven
die tegenover elkaar stonden:
één onrustig en agressief,
de ander kalm en helder.

"Welke wolf zal winnen?" vroeg de leerling.

De meester keek rustig naar de dieren.

"Degene die gevoed wordt."

De leerling werd stil.

Daarna gingen zij zitten bij een klein vuur.

De leerling sprak zacht:

"Waarom trekken ego, angst, boosheid en verlangen
zo hard aan een mens?"

De meester keek naar de vlammen
die voortdurend bewogen.

"Omdat de mens meerdere krachten in zich draagt."

Hij wees naar het vuur.

"Sommige trekken omhoog naar bewustzijn.

Andere trekken omlaag naar verwarring."

De wind streek koud langs de bergwand.

"Maar meester... hoe stopt een mens die innerlijke strijd?"

De meester glimlachte zacht.

"Wie voortdurend tegen zichzelf vecht,
maakt de strijd vaak groter."

De leerling keek verbaasd.

"Dus wat moet ik dan doen?"

De meester wees naar het vuur

dat rustiger werd toen niemand er meer in pookte.

"De wijze mens leert eerst kijken."

Hij keek rustig naar de sterren boven hen.

"Zonder direct:

te onderdrukken,

te oordelen
of meegezogen te worden."
De leerling dacht lang na.
"Maar waarom voelen sommige mensen zoveel onrust?"
De meester keek naar de donkere bergen.
"Omdat veel mensen hun bewustzijn voortdurend voeden met:
angst,
vergelijking,
lawaai,
verlangen
en onafgebroken prikkels."
Hij legde rustig een stuk hout op het vuur.
"Wat een mens voedt, groeit."
De vlammen bewogen zacht in de nacht.
Toen sprak de meester:
"De innerlijke strijd verdwijnt niet
wanneer een mens perfect wordt."
Hij keek naar de stille hemel.
"Maar wanneer bewustzijn langzaam sterker wordt
dan de krachten
die hem voortdurend uit balans trekken."
De leerling keek zwijgend naar het vuur.
En voor het eerst begreep hij:
dat vrede niet ontstaat
door oorlog te voeren tegen zichzelf...
maar door bewust genoeg te worden
om niet iedere innerlijke storm
meer te volgen.

